ଆଇନଗତ ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ ମାଧ୍ୟମରେ ଆର୍. କପିଳନାଥ (ମୃତ)

ବନାମ

କ୍ରୀଷ୍ଣା

ଡିସେମ୍ବର 13, 2002

[ଆର୍. ସି. ଲାହୋଟୀ ଏବଂ ବ୍ରିଜେଶ୍ କୁମାର ନ୍ୟାୟାଧୀଶଦ୍ୱୟ]

ବିଧିସମ୍ମତ ବ୍ୟାଖ୍ୟା:

ବୈଧାନିକ ପରିବର୍ତ୍ତନ- ବିଚାରାଧୀନ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ଉପରେ ପ୍ରଭାବ- ନିର୍ଣ୍ଣୟ ହେଲା ଯେ :ବିଚାରମଞ୍ଚରେ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଆଣିବା ପାଇଁ ଏକ ନୂତନ ଆଇନ ବିଚାରାଧୀନ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନକୁ ପ୍ରଭାବିତ କରେ ନାହିଁ, ଯେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଏଥିରେ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନର ପରିବର୍ତ୍ତନ ପାଇଁ ଏକ ବ୍ୟବସ୍ଥା କରାଯାଇ ନାହିଁ କିମ୍ବା ବିଚାରାଧୀନ କାର୍ଯ୍ୟ ପ୍ରଭାବିତ ହେବାର ଅନ୍ୟ କୌଣସି ସ୍ପଷ୍ଟ ସୂଚନା ନାହିଁ - ତଥ୍ୟ ଉପରେ ଅଧିନିୟମରେ ସଂଶୋଧନ ବିଚାରାଧୀନ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ସମ୍ପର୍କରେ ବିଚାରମଞ୍ଚରେ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଆଣି ନଥାଏ, ତେଣୁ ସଂଶୋଧନର ପ୍ରଭାବ ଧାର୍ମିକ ଅନୁଷ୍ଠାନର ପରିସର ଉପରେ ଉଚ୍ଛେଦ ପ୍ରସଙ୍ଗ ବିଚାର କରିବା ପାଇଁ ମୁନସିଫ ନ୍ୟାୟାଳୟକୁ ଏହାର କ୍ଷେତ୍ରାଧିକାରରୁ ବଞ୍ଚିତ କରିପାରିବ ନାହିଁ - କର୍ଣ୍ଣାଟକ ଭଡା ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ଅଧିନିୟମ, 1961 - କର୍ଣ୍ଣାଟକ ଭଡା ନିୟନ୍ତ୍ରଣ (ସଂଶୋଧନ) ଅଧିନିୟମ, 1994 ।

କର୍ଣ୍ଣାଟକ ଭଡ଼ା ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ଅଧିନିୟମ, 1961:

ଧାରା 21 (1) (b) ଏବଂ 3 (h) - ପରିସର ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଭଡା ଗ୍ରହଣ କରୁଥିବା ପୂଜାରୀ ଧାରା 3 (h) ର ଅର୍ଥ ଅନୁଯାୟୀ ଜମିଦାର - ପୂଜାରୀ ମଧ୍ୟ ମାଲିକ ବୋଲି ଦାବି କରୁଛନ୍ତି - ଉଚ୍ଛେଦ ପାଇଁ ଦାବି - ଅନୁରକ୍ଷଣୀୟତା - ନିର୍ଣ୍ଣୟ ହେଲା ଯେ , ଯଦିଓ ପୂଜାରୀ ମାଲିକ ବୋଲି ଦାବି କରୁଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସେ ଜମିଦାର ବୋଲି ଜଣାପଡ଼ିଛନ୍ତି ସେ ଉଚ୍ଛେଦ ପାଇଁ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ବଜାୟ ରଖିବାକୁ ହକଦାର ଅଟନ୍ତି ।

ଶବ୍ଦ ଏବଂ ବାକ୍ୟାଂଶ :

'ଜମି ମାଲିକ - କର୍ଣ୍ଣାଟକ ଭଡ଼ା ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ଅଧିନିୟମ, 1961ର ଧାରା 3 (h)ର ପ୍ରସଙ୍ଗ ଅନୁଯାୟୀ ଏହାର ଅର୍ଥ ।

ଭାରତ ସମ୍ବିଧାନ, 1950 :

ଅନୁଚ୍ଛେଦ 136 - ବିଚାର କରୁଥିବା ନ୍ୟାୟାଳୟର ବିଚାରମଞ୍ଚ କ୍ଷମତା ଉପରେ ଆପତ୍ତି - ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ନିଆଯାଇନାହିଁ, SLP ରେ ମଧ୍ୟ ନୁହେଁ- ସର୍ବୋଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଅତିରିକ୍ତ ଆଧାର ଦେଇ ବିଳମ୍ବରେ ଆବେଦନ କରିବାକୁ ଅନୁମତି ଦିଆଯାଇପାରିବ ନାହିଁ ।

ମକଦ୍ଦମାରେ ଥିବା ପରିସର, ଏକ ଆବାସିକ ଗୃହ ଏକ ମନ୍ଦିର- ଏକ ଧାର୍ମିକ ଅନୁଷ୍ଠାନର ମାଲିକାନାରେ ଥିଲା । ଏହା ରାଜ୍ୟ ସରକାରଙ୍କ ପରିଚାଳନା ଅଧୀନରେ ନଥିଲା ଏବଂ ଆବେଦନକାରୀ-ଭଡ଼ାଟିଆଙ୍କୁ ଦିଆଯାଇଥିଲା । ଅପିଲକାରୀ-ଭଡ଼ାଟିଆ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ପିତାଙ୍କୁ ଭଡ଼ା ଦେଉଥିଲେ, ଯିଏ ମନ୍ଦିରର ପୂଜକ ଏବଂ ପରିଚାଳକ ଥିଲେ । ପରିସରର ମାଲିକ ବୋଲି ଦାବି କରୁଥିବା ଉତ୍ତରଦାତା କର୍ଣ୍ଣାଟକ ଭଡ଼ା ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ଅଧିନିୟମ, 1961ର ଧାରା 21 (1) (h) ଏବଂ (p) ଅନୁଯାୟୀ ଉଚ୍ଛେଦ ଆବେଦନ ଦାଖଲ କରିଥିଲେ । ମୁନ୍‌ସିଫ୍‌ଙ୍କ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଖଣ୍ଡ (p) ଅନୁଯାୟୀ ଉଚ୍ଛେଦ ବିଚାରାଦେଶ ମଞ୍ଜୁର କରିଥିଲେ କିନ୍ତୁ ଖଣ୍ଡ (h) ଅନୁଯାୟୀ ନୁହେଁ । ଆବେଦନକାରୀକାରୀ ଅତିରିକ୍ତ ଜିଲ୍ଲା ବିଚାରପତିଙ୍କ ନିକଟରେ ଏକ ପୁନରୀକ୍ଷଣ ଆବେଦନ ଦାଖଲ କରିଥିଲେ । କାର୍ଯ୍ୟଧାରା ବିଚାରଧୀନତା ସମୟରେ ଏହି ଅଧିନିୟମର ସଂଶୋଧନ କରାଯାଇଥିଲା । ଧାରା 2 (7) ଯାହା ଅଧିନିୟମର ପ୍ରୟୋଗରୁ ପରିସରର ଗୋଟିଏ ବର୍ଗକୁ ବାଦ ଦେଇଥିଲା, ଯଥା, 'ରାଜ୍ୟ ସରକାରଙ୍କ ପରିଚାଳନା ଅଧୀନରେ ଥିବା ଧାର୍ମିକ କିମ୍ବା ଦାତବ୍ୟ ଅନୁଷ୍ଠାନର ଯେକୌଣସି ପରିସର', 'ରାଜ୍ୟ ସରକାରଙ୍କ ପରିଚାଳନା ଅଧୀନରେ' ଶବ୍ଦଗୁଡ଼ିକୁ ବାଦ ଦିଆଯାଇଥିଲା । ଏ.ଡି.ଜେ. ପୁନଃ ନିରୀକ୍ଷଣ ଆବେଦନକୁ ଖାରଜ କରିଥିଲେ । ଏପରିକି ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ମଧ୍ୟ ଖଣ୍ଡ (p) ଅନୁଯାୟୀ ଉଚ୍ଛେଦ ବିଚାରାଦେଶକୁ ସମର୍ଥନ କରିଥିଲେ । ତେଣୁ ବର୍ତ୍ତମାନର ଆବେଦନ ।

ଅପିଲକାରୀ-ଭଡ଼ାଟିଆ ଦର୍ଶାଇଥିଲେ ଯେ ସଂଶୋଧନର ପ୍ରଭାବ ମୁନସିଫ୍ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କୁ ଏହାର କ୍ଷେତ୍ରାଧିକାରରୁ ଉଚ୍ଛେଦ ପାଇଁ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନର ଶୁଣାଣି ଏବଂ ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେବାର ଅଧିକାରରୁ ବଞ୍ଚିତ କରିଥିଲେ; ଏବଂ ଉଚ୍ଛେଦ ଆବେଦନ ଦାଖଲ କରୁଥିବା ଆବେଦନକାରୀ ନିଜକୁ କେବଳ ଜଣେ ଜମି ମାଲିକ ବୋଲି ଦାବି କରିବା ଉଚିତ୍ ଏବଂ ମାଲିକ ବୋଲି ନୁହେଁ ଏବଂ ଉତ୍ତରଦାତା

ନିଜକୁ ପରିସରର ମାଲିକ ବୋଲି ଦାବି କରିଥିଲେ ଯାହା ମନ୍ଦିର ପକ୍ଷରୁ କେବଳ ଭଡ଼ା ଆଦାୟକାରୀ ହେବା ସହିତ ଅସଙ୍ଗତ, ତେଣୁ ତାଙ୍କ ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତରେ ଉଚ୍ଛେଦ ଦାବିକୁ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରାଯିବା ଉଚିତ୍ I

ଆବେଦନକୁ ଖାରଜ କରି, ନ୍ୟାୟାଳୟ

ନିର୍ଣ୍ଣୟ ନେଲେ ଯେ :**1.1.**ବିଚାରମଞ୍ଚରେ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଆଣିବା ପାଇଁ ଏକ ନୂତନ ଆଇନ ବିଚାରାଧୀନ କାର୍ଯ୍ୟକୁ ପ୍ରଭାବିତ କରେ ନାହିଁ, ଯଦି ଏଥିରେ କାର୍ଯ୍ୟପନ୍ଥା ପରିବର୍ତ୍ତନ ପାଇଁ ଏକ ବ୍ୟବସ୍ଥା କରାଯାଇ ନଥାଏ କିମ୍ବା ବିଚାରାଧୀନ କାର୍ଯ୍ୟ ପ୍ରଭାବିତ ହେବାର ଅନ୍ୟ କୌଣସି ସ୍ପଷ୍ଟ ସୂଚନା ନଥାଏ I**[70- F]**

1.2.ବର୍ତ୍ତମାନର ମାମଲାରେ, କର୍ଣ୍ଣାଟକ ଭଡ଼ା ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ଅଧିନିୟମ **1961,** ବିଚାରାଧୀନ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନଗୁଡ଼ିକର ସମ୍ପର୍କରେ, ବିଚାରମଞ୍ଚରେ କୌଣସି ପରିବର୍ତ୍ତନ ଆଣିନଥିଲା I ସଂଶୋଧନ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହେବା ସମୟରେ, ମୁନ୍‌ସିଫ୍ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ କାର୍ଯ୍ୟଧାରା ସମାପ୍ତ ହୋଇସାରିଥିଲା ଏବଂ ମାମଲାଟି ଅତିରିକ୍ତ ଜିଲ୍ଲା ବିଚାରପତିଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ପୁନରୀକ୍ଷଣ ପର୍ଯ୍ୟାୟରେ ବିଚାରାଧୀନ ଥିଲା I **1994**ର ସଂଶୋଧନଅଧିନିୟମକୁ ପିଛିଲା କାର୍ଯ୍ୟକାରିତା ଦିଆଯାଇନଥିଲା ଏବଂ ଆବଶ୍ୟକ ନିହିତାର୍ଥରେ ପିଛିଲା କାର୍ଯ୍ୟକାରିତା ଆଭାସ କରିବା ପାଇଁ ଏହି ଅଧିନିୟମରେ କିଛି ନଥିଲା I ଅଧିକନ୍ତୁ, ବିଚାରମଞ୍ଚର ଦକ୍ଷତାକୁ ଆହ୍ୱାନ କରୁଥିବା ଆପତ୍ତିକୁ ଅତିରିକ୍ତ ଜିଲ୍ଲା ବିଚାରପତିଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ କିମ୍ବା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଉଠାଯାଇନଥିଲା I ଏହାକୁ ବିଶେଷ ଅନୁମତି ଆବେଦନ ରେ କୌଣସି ଆଧାର ଭାବେ ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇନଥିଲା I ଏହା କେବଳ ପରବର୍ତ୍ତୀ ସମୟରେ ଦାଖଲ ହୋଇଥିବା ଏକ ପୃଥକ୍ ଆବେଦନ ମାଧ୍ୟମରେ ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇଥିଲା, ଯେଉଁଥିରେ ଅତିରିକ୍ତ ଆଧାରଗୁଡ଼ିକୁ ଉପସ୍ଥାପନ କରିବା ପାଇଁ ଅନୁମତି ଲୋଡିଥିଲା I ଏତେ ବିଳମ୍ବରେ ଏଭଳି ଆପତ୍ତି ଉପସ୍ଥାପନ କରିବାକୁ ଅନୁମତି ଦିଆଯାଇପାରିବ ନାହିଁ I**[70- G; 71- A]**

ବିଚାରପତି ଜି. ପି. ସିଂଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ବୈଧାନିକ ବ୍ୟାଖ୍ୟାର ନୀତି, ସଂସ୍କରଣ **8, 2001,** ପୃଷ୍ଠା **442**କୁ ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଛି I

2. ଅଧିନିୟମର ଧାରା **21 (1)** ଅର୍ଥରେ ଭଡାଟିଆଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଜମି ମାଲିକଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଯେକୌଣସି ପରିସର ଦଖଲର ପୁନରୁଦ୍ଧାର ପାଇଁ ଏକ ଆବେଦନ ଦାଖଲ କରାଯାଇପାରିବ I

ଧାରା 3 (h) ରେ 'ଜମି ମାଲିକ' ଅର୍ଥରେ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ କରେ ଯେ କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତି ତାଙ୍କ ନିଜସ୍ୱ ବିବରଣରେ କିମ୍ବା ହିସାବରେ କିମ୍ବା ଅନ୍ୟ କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ପକ୍ଷରୁ କିମ୍ବା ସୁବିଧା ପାଇଁ ଯେକୌଣସି ଘରମାଲିକଙ୍କ ପାଇଁ ଭଡା ଗ୍ରହଣ କରୁଛନ୍ତି କିମ୍ବା ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ହକଦାର ଅଛନ୍ତି । ଏହା ସନ୍ଦେହ କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ କିମ୍ବା ଏହା ବିବାଦିତ ହୋଇନାହିଁ ଯେ ଉତ୍ତରଦାତା ଧାରା 3 (h) ଅର୍ଥରେ ଜମିମାଲିକ ଅଟନ୍ତି । ଯଦିଓ ପ୍ରତିବାଦୀ ନିଜକୁ ଜଣେ ମାଲିକ ବୋଲି ମଧ୍ୟ ଦାବି କରିଥିଲେ, ଯେତେ ଦିନ ଧରି ସେ ଜଣେ ଜମି ମାଲିକ ଭାବରେ ଜଣାପଡ଼ିଛନ୍ତି, ସେ ଧାରା 21 (1) (p) ଅନୁଯାୟୀ ଉଚ୍ଛେଦ ପାଇଁ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ବଜାୟ ରଖିବାକୁ ହକ୍‌ଦାର ଅଟନ୍ତି । ବାଦୀ କିମ୍ବା ଆବେଦନକାରୀ ଅଧିକ ଭଡା ଦାବି କରିପାରିବେ ଏବଂ କେବଳ ଏକ ସାମାନ୍ୟ ଅଧିକାର କିମ୍ବା ଆଶ୍ୱସ୍ତି ପାଇଁ ହକଦାର ପ୍ରମାଣ କରିବାରେ ସଫଳ ହୋଇପାରନ୍ତି କିନ୍ତୁ ଏହା ବାଦୀ କିମ୍ବା ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ ସଫଳ ହେବାରୁ ହକଦାର କରିବ ନାହିଁ, ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସଫଳତାର ସହ ପ୍ରମାଣିତ ସାମାନ୍ୟ ଅଧିକାର ଆଇନଗତ ଭାବରେ ତାଙ୍କୁ ପ୍ରତିବାଦୀଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଆଶ୍ୱସ୍ତି ପାଇଁ ହକଦାର କରିଥାଏ ।[71- D- F]

ଦେୱାନୀ ଅପିଲୀୟ ଅଧିକାରିତା :ଦେୱାନୀ ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 2474/1999 ।

ଏଚ୍.ଆର୍.ଆର୍.ପି. ସଂଖ୍ୟା 1549/1995ରେ କର୍ଣ୍ଣାଟକ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର 11.4.1996ରେ ରାୟ ଏବଂ ଆଦେଶରୁ ଏହି ଆବେଦନ ।

ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ପାଇଁ ଶ୍ରୀମତୀ କିରଣ ସୁରୀ ।

ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ପାଇଁ ଇ.ସି. ବିଦ୍ୟା ସାଗରଙ୍କ ପାଇଁ ବି.କେ. ଚୌଧୁରୀ, ସନ୍ତୋଷ କୁମାର ଏବଂ ଅମର ଏଲ.ଭି. ।

ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ରାୟ ପ୍ରଦାନ କରାଗଲା

ନ୍ୟାୟାଧୀଶ ଆର୍.ସି. ଲାହୋଟିଙ୍କ ଦ୍ୱାରା, ମକଦ୍ଦମାରେ ଥିବା ପରିସର ହେଉଛି ହୁବ୍‌ଲି ସହରର ୱାର୍ଡ଼-IIର ସି.ଟି.ଏସ୍. ସଂଖ୍ୟା ୨36 ଓ ୨39 ରେ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ ଏକ ଆବାସିକ ଘର । ଏହି ପରିସରଟି ଏକ ମନ୍ଦିର ଏବଂ ଧାର୍ମିକ ଅନୁଷ୍ଠାନର ମାଲିକାନାରେ ରହିଛି, କିନ୍ତୁ ରାଜ୍ୟ ସରକାରଙ୍କ ପରିଚାଳନା ଅଧୀନରେ ନୁହେଁ । ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ପୋଷ୍ୟ ପିତା ସ୍ୱର୍ଗତ ଶଙ୍କରଭଟ୍ ମନ୍ଦିରର ପୂଜକ ଏବଂ ପରିଚାଳକ ଥିଲେ । ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ ସ୍ୱର୍ଗତ ଶଙ୍କରଭଟ୍ଟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ମକଦ୍ଦମାରେ ଥିବା ପରିସରରେ ଭଡାଟିଆ ଭାବରେ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ କରାଯାଇଥିଲା ।ଶଙ୍କରଭଟ୍ଟ ଏକ ପଞ୍ଜୀକୃତ ଦତ୍ତକ

ଦଲିଲ ଦ୍ୱାରା, ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କୁ ନିଜ ପୁଅ ଭାବରେ ପୋଷ୍ୟ ସନ୍ତାନ ଭାବେ ଗ୍ରହଣ କରିଛନ୍ତି, ଯିଏ ବର୍ତ୍ତମାନ ମନ୍ଦିରର ପୂଜକ ଏବଂ ପରିଚାଳକ ଅଟନ୍ତି । ଆବେଦନକାରୀ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କୁ ଭଡା ଦେଇ ଆସୁଛନ୍ତି । ଏଥିରେ ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ, କିମ୍ବା ବିବାଦ ନାହିଁ ଯେ ମକଦ୍ଦମାରେ ଥିବା ପରିସରର ମାଲିକାନା ଯାହା ବି ହେଉ, ଉତ୍ତରଦାତା ନିଶ୍ଚିତ ଭାବେ ଭଡ଼ା ସଂଗ୍ରାହକ ।

ଉତ୍ତରଦାତା ନିଜକୁ ଜମିର ମାଲିକ ବୋଲି ଦାବି କରି କର୍ଣ୍ଣାଟକ ଭଡ଼ା ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ଅଧିନିୟମ, 1961 (ଏହାପରଠାରୁ 'ଅଧିନିୟମ', ସଂକ୍ଷେପରେ) ର ଧାରା 21 ର ଉପ-ଧାରା (1) ର ଖଣ୍ଡ (h) ଏବଂ (p) ଅନୁଯାୟୀ ଉପଲବ୍ଧ ଆଧାର ଉପରେ ଭଡ଼ାଟିଆ-ଆବେଦକଙ୍କୁ ଉଚ୍ଛେଦ କରିବା ପାଇଁ ଏକ ମକଦ୍ଦମା ଦାୟର କରିଥିଲେ । ଖଣ୍ଡ (h) ଅନୁଯାୟୀ ଭୂମିର ଉପଲବ୍ଧତାକୁ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରାଯାଇଛି ଯେତେବେଳେ ମୁନ୍‌ସିଫ୍‌ଙ୍କ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଖଣ୍ଡ (p) ଅନୁଯାୟୀ ଏକ ବିଚାରାଦେଶ ପାଇଁ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ହକଦାରକୁ ସମର୍ଥନ କରିଛନ୍ତି । ଅପିଲକାରୀ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 50 (2) ଅନୁଯାୟୀ ଧାରୱାଡର ପ୍ରଥମ ଅତିରିକ୍ତ ଜିଲ୍ଲା ବିଚାରପତିଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଏକ ପୁନରୀକ୍ଷଣ ଆଗତ କରିଥିଲେ ଏବଂ ପରବର୍ତ୍ତୀ ସମୟରେ ଦେୱାନୀ କାର୍ଯ୍ୟବିଧି ସଂହିତାର ଧାରା 115 ଅନୁଯାୟୀ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଏକ ପୁନଃସମୀକ୍ଷା ଆବେଦନ କରିଥିଲେ । ଉପରୋକ୍ତ ଖଣ୍ଡ (p) ଅନୁଯାୟୀ ଉଚ୍ଛେଦ ପାଇଁ ବିଚାରାଦେଶ ଅନୁଯାୟୀ ଉଭୟଙ୍କୁ ଖାରଜ କରାଯାଇଛି । ସମସ୍ତ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ନିଆଯାଇଥିବା ନିଷ୍ପତ୍ତି ହେଉଛି ଯେ ଭଡ଼ାଟିଆ ଜଣକ ଏକ ଉପଯୁକ୍ତ କୋଠା ନିର୍ମାଣ କରିଛନ୍ତି କିମ୍ବା ଖାଲି ଥିବା କୋଠାକୁ ଦଖଲ କରିଛନ୍ତି । ଭଡ଼ାଟିଆ ବିଶେଷ ଅନୁମତି ଦ୍ୱାରା ବର୍ତ୍ତମାନର ଆବେଦନକୁ ଆଗତ କରିଛନ୍ତି ।

ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ବିଜ୍ଞ ଅଧିବକ୍ତା ଶ୍ରୀମତୀ କିରଣ ସୁରିଙ୍କ ପ୍ରମୁଖ ଉପସ୍ଥାପନ, କର୍ଣ୍ଣାଟକ ଅଧିନିୟମ ସଂଖ୍ୟା 32/1994 ଦ୍ୱାରା ଅଧିନିୟମରେ କରାଯାଇଥିବା ଏକ ସଂଶୋଧନ ଉପରେ କେନ୍ଦ୍ରିତ । ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ପାଇଁ ବିଜ୍ଞ ଅଧିବକ୍ତା ଦାଖଲ କରିଥିଲେ ଯେ ମକଦ୍ଦମାରେ ଥିବା ପରିସର ଏକ ମନ୍ଦିରର ଯାହା ଏକ ଧାର୍ମିକ ଅନୁଷ୍ଠାନ ଅଟେ । ଭଡାଟିଆଙ୍କ ବାସସ୍ଥାନରୁ ଉଚ୍ଛେଦକୁ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ କରିବା ପାଇଁ କର୍ଣ୍ଣାଟକ ଭଡ଼ା ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ଆଇନ, 1961 ପ୍ରଣୟନ କରାଯାଇଥିଲା । ଏହି ଅଧିନିୟମର ଏକ ବ୍ୟାପକ ପ୍ରୟୋଗ ରହିଛି । ତେବେ, ଧାରା 2 ର ଉପ-ଧାରା (7) ରେ ବ୍ୟବସ୍ଥା ଅଛି ଯେ ଏହି ଅଧିନିୟମର କୌଣସି ବିଷୟ ଏଥିରେ ଉଲ୍ଲିଖିତ ବିଭିନ୍ନ ଧାରାଗୁଡ଼ିକରେ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ କେତେକ ପରିସରରେ ପ୍ରଯୁଜ୍ୟ ହେବ ନାହିଁ । ଏହି ଅଧିନିୟମର ପ୍ରୟୋଗରୁ ବାଦ୍ ଦିଆଯାଇଥିବା ପରିସରର ବିଭିନ୍ନ ବର୍ଗ ମଧ୍ୟରୁ ଗୋଟିଏ ଥିଲା 'ରାଜ୍ୟ ସରକାରଙ୍କ ପରିଚାଳନାଧୀନ ଧାର୍ମିକ କିମ୍ବା

ଦାତବ୍ୟ ଅନୁଷ୍ଠାନର ଯେକୌଣସି ପରିସର' ।18 ମେ, 1994 ରୁ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହୋଇଥିବା କର୍ଣ୍ଣାଟକ ଭଡ଼ା ନିୟନ୍ତ୍ରଣ (ସଂଶୋଧନ) ଅଧିନିୟମ, 1994(ଅଧିନିୟମ ସଂଖ୍ୟା 32/1994) ଦ୍ୱାରା, "ରାଜ୍ୟ ସରକାରଙ୍କ ପରିଚାଳନା ଅଧୀନରେ" ଶବ୍ଦଗୁଡ଼ିକୁ ଅପସାରଣ କରାଯାଇଥିଲା । ଏହି ସଂଶୋଧନର ପ୍ରଭାବ ହେଉଛି ଯେ ପୂର୍ବରୁ କେବଳ ରାଜ୍ୟ ସରକାରଙ୍କ ପରିଚାଳନା ଅଧୀନରେ ଧାର୍ମିକ କିମ୍ବା ଦାତବ୍ୟ ଅନୁଷ୍ଠାନର ପରିସରକୁ ସଂଶୋଧନ ପରେ ଅଧିନିୟମର କାର୍ଯ୍ୟକାରିତାରୁ ଛାଡ଼ ଦିଆଯାଇଥିଲା, କିନ୍ତୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ଛାଡ଼ ଦିଆଯାଇଥିବା ବର୍ଗର ପରିସରକୁ ବୃଦ୍ଧି କରାଯାଇଛି ଯାହାଦ୍ୱାରା ରାଜ୍ୟ ସରକାରଙ୍କ ପରିଚାଳନା ଅଧୀନରେ ଅଛି କି ନାହିଁ ସେ ତଥ୍ୟକୁ ଖାତିର ନକରି ଧାର୍ମିକ କିମ୍ବା ଦାତବ୍ୟ ଅନୁଷ୍ଠାନ ସମସ୍ତ ପରିସରକୁ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ କରାଯାଇପାରିବ । ଅଧିନିୟମର ଧାରା 21 ଅନୁଯାୟୀ ଭଡାଟିଆଙ୍କୁ ଉଚ୍ଛେଦ କରିବା ପାଇଁ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନଏକ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ବଜାୟ ରଖାଯିବ, ଯାହା ଧାରା 3 ର ଖଣ୍ଡ(d) ରେ ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରାଯାଇଛି, ତାହା ହେଉଛି ମୁନ୍‌ସିଫଙ୍କ ନ୍ୟାୟାଳୟ । ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମକଦ୍ଦମା ପରିସର ସମ୍ପର୍କିତ, କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ1986 ମସିହାରେ ମୁନ୍‌ସିଫ୍‌ଙ୍କ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଥିଲା । ଅତିରିକ୍ତ ଜିଲ୍ଲା ବିଚାରପତିଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ 1990ମସିହାରେ ଏକ ପୁନଃସମୀକ୍ଷା ଆବେଦନ ଦାଖଲ କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ 1995 ମସିହା ସେପ୍ଟେମ୍ବର 14 ତାରିଖରେ ଏହାର ନିଷ୍ପତ୍ତି ନିଆଯାଇଥିଲା । ପୁନରୀକ୍ଷଣ ବିଚାରଧୀନତା ସମୟରେ, 1994 ସଂଶୋଧନ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହୋଇଥିଲା । ଏହି ସଂଶୋଧନର ପ୍ରଭାବ ହେଉଛି ଯେ ମକଦ୍ଦମା ପରିସରକୁ ଅଧିନିୟମର କାର୍ଯ୍ୟକାରିତାରୁ ବାହାର କରି ଦିଆଯାଇଥିଲା ଏବଂ ସେଥିପାଇଁ ମୁନସିଫ୍ ଏପରି ପରିସର ଉପରେ ଉଚ୍ଛେଦ ପାଇଁ ଏକ ମାମଲା ବିଚାର କରିବାର କ୍ଷେତ୍ରାଧିକାର ହରାଇଥିଲେ । ବିଜ୍ଞ ଅତିରିକ୍ତ ଜିଲ୍ଲା ବିଚାରପତି ଆଇନରେ ଏହି ପରିବର୍ତ୍ତନକୁ ଟିପ୍ପଣୀ ଦେବା ଉଚିତ ଥିଲା ଏବଂ ଆଇନରେ ପରିବର୍ତ୍ତନକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି ମୁନସିଫଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଅନୁଷ୍ଠିତ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନକୁ କ୍ଷେତ୍ରାଧିକାର ଅଭାବରୁ ଅସିଦ୍ଧତା ବୋଲି ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେବା ଉଚିତ ଥିଲା ।

ବିଜ୍ଞ ଅଧିବକ୍ତାଙ୍କ ଉପରୋକ୍ତ ଯୁକ୍ତିକୁକେବଳ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରାଯାଇଛି ବୋଲି ଦର୍ଶାଯାଇଛି । ଏଠାରେ ଟିପ୍ପଣୀ କରିବା ଯୁକ୍ତିସଙ୍ଗତ ଯେ, ସଂଶୋଧନ ଯଥାର୍ଥତା ହେବା ବେଳକୁ ମୁନ୍‌ସିଫ୍ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ସମାପ୍ତ ହୋଇସାରିଥିଲା । ଏହା ବିବାଦୀୟ ନୁହେଁ ଯେ ସଂଶୋଧନ ଅଧିନିୟମ ସଂଖ୍ୟା 32/1994କୁ ଏକ ପୂର୍ବବର୍ତ୍ତୀ କାର୍ଯ୍ୟବିଧି ଦିଆଯାଇନାହିଁ ଏବଂ ଆବଶ୍ୟକୀୟ ନିହିତାର୍ଥ ଦ୍ୱାରା ପୂର୍ବବର୍ତ୍ତୀ କାର୍ଯ୍ୟବିଧି ଆଭାସ କରିବା ପାଇଁ ଅଧିନିୟମରେ କିଛି ନାହିଁ । ଏହି ଅଧିନିୟମଟି ବିଶେଷ ଭାବରେ 18 ମେ 1994ଠାରୁ ଯଥାର୍ଥତା କରାଯାଇଛି । ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ବିଜ୍ଞ ଅଧିବକ୍ତା ଆଇନଗତ କାର୍ଯ୍ୟପନ୍ଥା ବିଚାରାଧୀନ ଥିବା ସମୟରେ ବିଧାନମଣ୍ଡଳରେ

ସଂଶୋଧନକୁ କିପରି କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କରାଯିବ ସେ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଆଇନକୁ ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ କରୁଥିବା ଅନେକ ନିଷ୍ପତ୍ତି ଉଲ୍ଲେଖ କରିଥିଲେ । ଏହିପରି ଉଦ୍ଧୃତ ନିଷ୍ପତ୍ତିଗୁଡ଼ିକୁ ଉଲ୍ଲେଖ ନକରି, ଏହା ପର୍ଯ୍ୟବେକ୍ଷଣ କରିବା ଯଥେଷ୍ଟ ଯେ ସେହି ସମସ୍ତ ନିଷ୍ପତ୍ତି ଆଇନଗତ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନର ବିଚାରାଧୀନତା ସମୟରେ ସୃଷ୍ଟି କିମ୍ବା ବିଲୋପ ହୋଇଥିବା ମୂଳ ଅଧିକାର ସହିତ ଜଡିତ ଏବଂ ପ୍ରାସଙ୍ଗିକ ଆଇନରେ ବିଧାନମଣ୍ଡଳ ଦ୍ୱାରା ବ୍ୟବହୃତ ଭାଷା ଏବଂ ଆଇନଗତ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଉପରେ ନିର୍ଭର କରି, ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ ବିଚାରଧୀନତା କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ଉପରେ ଆଇନର ପ୍ରଭାବ ଏବଂ ଆଇନରେ ପରିବର୍ତ୍ତନକୁ ଦୃଷ୍ଟି ଦେବା ଏବଂ ବୈଧାନିକ ପରିବର୍ତ୍ତନ ସହିତ ସୁସଙ୍ଗତ ଭାବରେ ଆଶ୍ୱସ୍ତିକୁ ଉପଯୁକ୍ତ ଭାବରେ ରୂପ ଦେବା ପାଇଁ ନ୍ୟାୟାଳୟର କ୍ଷମତାକୁ ଦୃଢ଼ପ୍ରତିଜ୍ଞ କରିଛନ୍ତି । ବର୍ତ୍ତମାନର ମାମଲା ସମ୍ବନ୍ଧରେ, ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ପାଇଁ ବିଜ୍ଞ ଅଧିବକ୍ତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କରାଯାଇଥିବା ଏକମାତ୍ର ଯୁକ୍ତି ହେଉଛି ଯେ ସଂଶୋଧନର ପ୍ରଭାବ ହେଉଛି ମୁନସିଫ ନ୍ୟାୟାଳୟକୁ ମକଦ୍ଦମା ପରିସର ପରି ଏପରି ପରିସର ଉପରେ ଉଚ୍ଛେଦ ପାଇଁ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ଶୁଣିବା ଏବଂ ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେବାର କ୍ଷେତ୍ରାଧିକାରରୁ ବଞ୍ଚିତ କରିବା । ଅନ୍ୟ ଅର୍ଥରେ, ଏହା ହେଉଛି କାର୍ଯ୍ୟଧାରାର ବିଚାରଧୀନତା ସମୟରେ ଅଣାଯାଇଥିବା ବିଚାରମଞ୍ଚରେ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଅଟେ । ଏପରି ମାମଲାରେ ଗ୍ରହଣ କରାଯିବାକୁ ଥିବା ସଠିକ୍ ପଦ୍ଧତି ହେଉଛି ବିଚାରମଞ୍ଚରେ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଆଣିବା ପାଇଁ ଏକ ନୂତନ ଆଇନ ବିଚାରାଧୀନ କାର୍ଯ୍ୟକୁ ପ୍ରଭାବିତ କରିବ ନାହିଁ, ଯଦି ଏଥିରେ କାର୍ଯ୍ୟଧାରାର ପରିବର୍ତ୍ତନ ପାଇଁ ଏକ ବ୍ୟବସ୍ଥା କରାଯାଇ ନାହିଁ କିମ୍ବା ବିଚାରାଧୀନ କାର୍ଯ୍ୟ ପ୍ରଭାବିତ ହେଉଥିବାର ଅନ୍ୟ କୌଣସି ସ୍ପଷ୍ଟ ସୂଚନା ନଥାଏ । (ବୈଧାନିକ ବ୍ୟାଖ୍ୟାର ନୀତି ଦେଖନ୍ତୁ, ବିଚାରପତି ଜି.ପି.ସିଂ, 8 ସଂସ୍କରଣ, 2001, ପୃଷ୍ଠା 442) ଆମେ ପୂର୍ବରୁ ସୂଚାଇ ଦେଇଛୁ ଯେ ବିଚାରାଧୀନ କାର୍ଯ୍ୟଗୁଡ଼ିକ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଏହି ଅଧିନିୟମ ବିଚାରମଞ୍ଚରେ କୌଣସି ପରିବର୍ତ୍ତନ ଆଣେ ନାହିଁ । ଅଧିକନ୍ତୁ, ପୁନରୀକ୍ଷଣ ଯଥାର୍ଥତା ହେବା ବେଳକୁ, ବିଚାରକଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ସମାପ୍ତ ହୋଇସାରିଥିଲା ଏବଂ ମାମଲାଟି ଅତିରିକ୍ତ ଜିଲ୍ଲା ବିଚାରପତିଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ପୁନରୀକ୍ଷଣ ପର୍ଯ୍ୟାୟରେ ବିଚାରାଧୀନ ଥିଲା । ଅଧିକନ୍ତୁ ଏହା ଆମେ ଦେଖିବାକୁ ପାଉଛୁ ଯେ ବିଚାରମଞ୍ଚର କ୍ଷମତା ପ୍ରତି ଆପତ୍ତି ଉଠାଇବା ପାଇଁ ବିଜ୍ଞ ଅତିରିକ୍ତ ଜିଲ୍ଲା ବିଚାରପତିଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଆପତ୍ତି ଉଠାଯାଇ ନଥିଲା କିମ୍ବା ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଆଗତ କରାଯାଇଥିବା ଦେୱାନୀ ପୁନରୀକ୍ଷଣରେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଆପତ୍ତି ଉଠାଯାଇ ନଥିଲା । ଏହାକୁ ବିଶେଷ ଅନୁମତି ଆବେଦନରେ ଏକ ଆଧାର ଭାବେ ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇନଥିଲା । ଏହା କେବଳ ପରବର୍ତ୍ତୀ ସମୟରେ ଦାଖଲ କରାଯାଇଥିବା ଏକ ପୃଥକ ଆବେଦନ ମାଧ୍ୟମରେ ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇଛି ଏବଂ ଅତିରିକ୍ତ କାରଣଗୁଡ଼ିକ ଦର୍ଶାଇବା ପାଇଁ ଅନୁମତି ଲୋଡ଼ିଛି ।ଏତେ ବିଳମ୍ବରେ ଏଭଳି ଆପତ୍ତି

ଉପସ୍ଥାପିତ କରିବାକୁ ଅନୁମତି ଦିଆଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ତେବେ, 1994 ସଂଶୋଧନ ଆଧାରରେ ଆମେ ପୂର୍ବରୁ ତର୍କକୁ ଉପଯୁକ୍ତ ବୋଲି ନିର୍ଣ୍ଣୟ କରିସାରିଛୁ ।

ଏହା ପରେ ଦାଖଲ କରାଯାଇଥିଲା ଯେ ଯଦିଓ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 21 (1) (p) ଅନୁଯାୟୀ ଉଚ୍ଛେଦ ପାଇଁ ଏକ ଆବେଦନ ଜଣେ ଜମି ମାଲିକଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦାଖଲ କରାଯାଇପାରିବ ଏବଂ ଏହା ଆବଶ୍ୟକ ନୁହେଁ ଯେ ସେ ମଧ ଘରମାଲିକ ମଧ ହେବା ଆବଶ୍ୟକ, ତଥାପି ଏହା ଜରୁରୀ ଯେ ଆବେଦନକାରୀ ନିଜକୁ କେବଳ ଜଣେ ଜମି ମାଲିକ ବୋଲି ଦାବି କରିବା ଆବଶ୍ୟକ ଏବଂ ମାଲିକ ନୁହେଁ । ବିଜ୍ଞ ଅଧିବକ୍ତା ଆହୁରି ମଧ ଯୁକ୍ତି କରିଥିଲେ ଯେ ଉତ୍ତରଦାତା ନିଜକୁ ପରିସରର ମାଲିକ ବୋଲି ଦାବି କରିଛନ୍ତି ଯାହା ମନ୍ଦିର ପକ୍ଷରୁ କେବଳ ଭଡା ସଂଗ୍ରାହକ ହେବା ସହିତ ଅସଙ୍ଗତ ଏବଂ ସେଥିପାଇଁ ତାଙ୍କ ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତରେ ଉଚ୍ଛେଦ ଦାବିକୁ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରାଯିବା ଉଚିତ । ଏହି ଦାଖଲ ମଧ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବେ କୌଣସି ଯୋଗ୍ୟତାରୁ ମୁକ୍ତ । ଯେକୌଣସି ପରିସରର ଦଖଲର ପୁନରୁଦ୍ଧାର ପାଇଁ ଧାରା 21 (1) ଅନୁଯାୟୀ ଜମି ମାଲିକ ଭଡ଼ାଟିଆଙ୍କ ବିରୋଧରେ ଏକ ଆବେଦନ ଦାଖଲ କରିପାରିବେ ।ଧାରା 3 ର ଖଣ୍ଡ (h) ରେ 'ଜମି ମାଲିକ' ଅର୍ଥ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ, ଯେ କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତି ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ ହେବେ ଯିଏ ବର୍ତ୍ତମାନ ପାଇଁ କୌଣସି ପରିସର ପାଇଁ ଭଡା ଗ୍ରହଣ କରୁଛନ୍ତି କିମ୍ବା ପାଇବାକୁ ହକଦାର, ତାହା ତାଙ୍କ ନିଜସ୍ୱ ହିସାବରେ କିମ୍ବା ଖାତାରେ କିମ୍ବା ପକ୍ଷରୁ, କିମ୍ବା ଅନ୍ୟ କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ସୁବିଧା ପାଇଁ ଇତ୍ୟାଦି । ଉପରୋକ୍ତ ଧାରା 3 (h) ର ଅର୍ଥ ମଧରେ ଉତ୍ତରଦାତା 'ଜମି ମାଲିକ' ବୋଲି ସନ୍ଦେହ କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ କିମ୍ବା ବିବାଦ କରାଯାଇ ନାହିଁ । ଯଦିଓ ଉତ୍ତରଦାତା ନିଜକୁ ମାଲିକ ବୋଲି ଦାବି କରିଥିଲେ ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସେ ଜଣେ ଜମିମାଲିକ ଭାବରେ ଜଣାପଡ଼ିଛନ୍ତି, ସେ ଧାରା 21 (1) (p) ଅନୁଯାୟୀ ଉଚ୍ଛେଦ ପାଇଁ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନକୁ ବଜାୟ ରଖିବାକୁ ହକଦାର ଅଟନ୍ତି । ବାଦୀ କିମ୍ବା ଆବେଦନକାରୀ ଏକ ଉଚ୍ଚତର ଅଧିକାର ଦାବି କରିପାରିବେ ଏବଂ କେବଳ ଏକ ସାମାନ୍ୟ ଅଧିକାର କିମ୍ବା ଆଶ୍ୱସ୍ତି ପାଇଁବାକୁ ହକଦାର ପ୍ରମାଣ କରିବାରେ ସଫଳ ହୋଇପାରନ୍ତି କିନ୍ତୁ ଏହା ବାଦୀ କିମ୍ବା ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ ସଫଳ ହେବାରୁ ହକଦାର କରିବ ନାହିଁ, ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସଫଳତାର ସହ ପ୍ରମାଣିତ ସାମାନ୍ୟ ଅଧିକାର ଆଇନଗତ ଭାବରେ ତାଙ୍କୁ ପ୍ରତିବାଦୀଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଆଶ୍ୱସ୍ତି ପାଇଁ ହକଦାର କରିଥାଏ ।

ଉପରୋକ୍ତ କାରଣଗୁଡ଼ିକ ଯୋଗୁଁ, ଏହି ଆବେଦନଟି କୌଣସି ଯୋଗ୍ୟତା ବିହୀନ ବୋଲି ବିବେଚନା କରାଯାଇଛି ଏବଂ ଏହା ଖାରଜ ହେବାକୁ ଯୋଗ୍ୟ । ଏହା ସମଗ୍ର ଖର୍ଚ୍ଚ ସହିତ ଖାରଜ କରାଯାଉଛି । ଆଜିଠାରୁ ଚାରି ମାସ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ନିଷ୍ପାଦନ ପାଇଁ ଡିକ୍ରି ଉପଲବ୍ଧ ହେବ ନାହିଁ, ଯଦି

ଆବେଦନକାରୀ ସମସ୍ତ ବକେୟା ଭଡା ପରିଶୋଧ କରନ୍ତି ଏବଂ ସାଧାରଣ ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି ଦାଖଲ କରନ୍ତି - ଉଭୟ ଆଜିଠାରୁ ତିନି ସପ୍ତାହ ମଧ୍ୟରେ - ଉକ୍ତ ଚାରି ମାସର ଅବଧି ସମାପ୍ତ ହେବା ପରେ ଜମି ମାଲିକ-ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କୁ ରିକ୍ତ ଏବଂ ଶାନ୍ତିପୂର୍ଣ୍ଣ ଅଧିକାର ପ୍ରଦାନ କରିବା ଏବଂ ସେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମାସକୁ ମାସ ପ୍ରାପ୍ୟ ଥିବା ବକେୟା ପରିଶୋଧ କରିବାକୁ ଜାରି ରଖନ୍ତି ।

N.J. ଆବେଦନକୁ ଖାରଜ କରାଗଲା ।

ଅସ୍ୱୀକରଣ

"ଉପଭାଷାରେ ଅନୁବାଦିତ ରାୟ କେବଳ ମକଦ୍ଦମାରେ ପକ୍ଷଭୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ସୀମିତ ବ୍ୟବହାର ଏବଂ ତାଙ୍କ ଆଞ୍ଚଳିକ ଭାଷାରେ ବୋଧଗମ୍ୟ ହେବା ନିମନ୍ତେ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଏବଂ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ଏହା ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇନପାରେ । ସମସ୍ତ ବ୍ୟାବହାରିକ ଏବଂ ସରକାରୀ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ରାୟର ଇଂରାଜୀ ସଂସ୍କରଣଟି ପ୍ରାମାଣିକ ବିବେଚିତ ହେବ ଏବଂ ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟାନ୍ୱୟନ ଏବଂ ନିଷ୍ପାଦନ ନିମନ୍ତେ ଏହା ଉପଯୁକ୍ତ ବିବେଚିତ ହେବ ।"

ଭାଷାନ୍ତର :
ରାମଚନ୍ଦ୍ର ସାହୁ
ଅନୁବାଦକ
ଓଡ଼ିଶା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ, କଟକ ।